

ВЕЧЕРНЯ

Нависнали оръсени надъ бѣлата стена,
дърветата, заслушани въ пороя замълчалъ,
блестятъ като реснициѣ на плакала жена,
нечакано запалени отъ радостна лъча.

По пжтя отражения, кръстосани въ зигзагъ,
а въ облацитѣ — златниятъ черковенъ кръстъ забитъ.
Това е сякашъ двойния, таинствения знакъ
на моята и твоята преплетени сждби.

Една дарохранилница, единственъ мой съсждъ,
въ подножието Божие, съ наведена глава,
ще сложа въ неотмѣнний день на праведния сждъ,
когато ще сж лишни и молитви и слова.

А Богъ-Отецъ отблъсне ли принесения даръ,
отъ женствена и майчина любовъ и скръбъ събранъ,
ще впиешъ Ти — Родителко — пролѣния нектаръ
въвъ своитѣ вселюбещи, приемащи недра.